

[Schovelin.]

Lov —, at Lovgivningsmagten giver en almindelig Regel og overlader dens Anvendelse i de enkelte konkrete Tilfælde til Domstolene. Jeg synes oven i Købet, at det er netop derfor, vi har Domstolene.

Den højtærede Minister udtalte, at jeg skulde have sagt noget saadant som, at vel syntes jeg ikke videre om Loven, men da vi nu en Gang havde den, maatte vi ogsaa beholde den. Men det var ikke mine Ord. Jeg sagde, at da vi en Gang havde den, maatte vi se, hvorledes den virkede, og derefter tage op til saglig Behandling, om og hvorledes den skulde ændres.

Jeppesen (Drusebjerg): Den ærede Ordfører for Venstre (Hauch) udtalte for et Øjeblik siden, at det, at der var kommet et andet Flertal i det høje Folketing, skulde ikke være Signal til, at man søgte alle de Love ophævet, som blev vedtaget under det forrige Flertal. Det er selvfølgelig rigtigt, og det er der heller ingen, der tænker paa, det ved det ærede Medlem, meget vel. Men den Lov, der her er Tale om, er af en ganske særegen Art. Den er vedtaget af et ganske lille Flertal i Folketinget, der ud fra højst forskellige Forudsætninger blev enige om den uklare Affattelse, som Loven endelig fik. Det ærede Medlem ved jo ogsaa meget vel, hvorledes man i dette høje Ting maatte lirke og dreje for at faa det hele til at glide. Jeg tror derfor, det i høj Grad vilde tjene det ærede Medlem til Gavn, hvis han denne Gang fulgte mit gode Raad. Det ærede Medlem har jo en Gang imellem lyttet til mine gode Raad, men han vilde det ikke i dette Tilfælde, hvad jeg meget beklager. Men det maa det ærede Medlem jo selv om. For Resten vil jeg i denne Forbindelse tilføje, at det Raad, som jeg gav det ærede Medlem, kommer ikke fra mig alene, men fra 15 000 Haandværkere her i Landet, og naar jeg dertil føjer, at der sikkert staar i Tusindvis af Landmænd bag dette Raad, kunde det jo være, hvis det ærede Medlem vilde overtænke Sagen en Gang til, at det kunde gøre et lidt bedre Indtryk.

Handelsministeren (Hauge): Jeg har bedt om Ordet for at gøre et Par Bemærkninger til Venstres ærede Ordfører, der sagde, at man var rede til at forhandle om at ophæve Loven om Værn for Erhvervs- og Arbejdsfriheden eller ændre den, naar der kunde gives Vidnesbyrd om, at der var faldet uheldige Domme efter Loven, Domme, som havde skadet Erhvervslivet. Jeg tror ikke, det vil være muligt, selv om vi har denne

Lov gældende i en Række af Aar, for det ærede Medlem og mig at blive enige om, hvad der efter Domsafsigelser vilde være skadeligt eller ikke skadeligt, thi Loven er givet ud fra politiske Forudsætninger. Men dertil kommer, at Lovens uklare Bestemmelse i ingen Henseende vil være vejledende til Bedømmelse af de Domme, som Tid efter anden maatte blive afsagt i Spørgsmaal, der er af den Beskaffenhed, at man kan henføre dem under den Betegnelse, som kommer ind under Loven. Lovens vage Udtryk vil altid være en Hindring for en objektiv Bedømmelse af, hvorledes Domstolen i et givet Tilfælde har handlet. Man vil end ikke være klar over, om der er dømt efter denne Lov eller en anden Lov.

Jeg giver for øvrigt ikke meget for det ærede Medlems Tilsagn om at være forhandlingsvenlig, thi det, vi staar overfor i Øjeblikket, er kun en blank Afvisning af Lovforslaget til Trods for — hvad det ærede Medlem er fuldkommen klar over —, at der bågved Lovforslaget staar et ubetinget Flertal af det danske Folk, ikke et Flertal, der er ensidigt sammensat, men et Flertal, der bestaar af Repræsentanter for alle Samfundsklasser.

Det ærede Medlem behøver ikke at minde mig om, at Landstinget har et Flertal, der er uforandret ogsaa efter, at Folketingsvalget har fundet Sted. Jeg ved meget vel, at Landstinget har sit Flertal i Behold, fordi der ikke har været Landstingsvalg. Men jeg har tilladt mig at pege paa, at dette Flertal neppe i Længden vil staa sig ved at modsætte sig den Afgørelse, der fældedes paa en utvetydig Maade af Folketingsvælgerne. Jeg er ganske vist paa det rene med, at i Øjeblikket er der ingen Mulighed for, at jeg kan gøre Indtryk paa det ærede Medlem, der har sit Flertal, bestaaende af Venstre og Konservative. Han har ogsaa den Magt, der ligger deri, til at afvise Regeringens Forslag, og afvise dem blankt, saaledes som han gør paa dette Omraade. Men jeg maa have Lov til at sige, at det er ikke rigtigt at gøre det. Og et godt Raad kan vel ogsaa et saa fornemt Ting som Landstinget modtage, selv om det kommer fra en Minister. Mit Raad er dette: at være lydør overfor det Krav, der her stilles, og som er stillet af store Dele af Befolkningen. Det er, som der staar i Citatet af Højesteretsdommer Troels G. Jørgensen, et meget omtaaleligt Forhold, der her er til Behandling. Det er ikke et Spørgsmaal i al Almindelighed, det er et vitalt Spørgsmaal for store Dele af Befolkningen, og det kan ikke være rigtigt at faa dette Spørgsmaal gjort til et Stridsspørgs-